

„Да отида на кино, да отида на кино! – Ето ти сега едно кино!“

Горски беше успявал в последните почти две години да не се поддава на каквито и да са натрапчиви мисли, но в тоя точно ден – реши и се поддаде. Филми обичаше, не можеше да си криви душата. А и вече бяха измислили кръглото кино. Сядаш някъде на една огромна овална пейка в центъра и екранът всъщност е цялата зала наоколо, заедно с купола отгоре. Всъщност предварително избран филм нямаше. Всеки от публиката си слагаше по едно устройство, подобно на „очила“, което успяваше да разчете мозъчните сигнали и после да ги прожектира на стената като образи. По този начин всъщност филмът беше такъв, какъвто сами си го направят хората в залата. Тъкмо влезе и веднага видя, че и Морски е там. Макар и само в гръб, но Горски нямаше как да го сбърка. Мислеше си да излезе, но знаеше, че ще се чувства като беглец. Пък и тези машинки можеха да разчитат само каквото им се дадеше целенасочено като образ, не четяха всички мисли – си каза той. Освен това Горски искаше да види поне веднъж „кръгъл филм“. Настани се точно зад Морски, така че двамата да гледат в диаметрално противоположните посоки и евентуално да не бъде забелязан. До него имаше някакъв мъж и жена. Когато изгасиха светлината, филмът на съседите му очевидно беше свалка – тя в бяла рокля развява на вятъра коса сред райска природа, а той малко по малко се доближава към нея, убивайки индианци в долината (откъде ги беше измислил тези индианци?) и очевидно ще я спаси от прекрасното място, в което тя е, и никакви туземци няма да му попречат.

Горски започна минималистично да прожектира малки бели и черни квадрата в горната част на картината им. Понякога пускаше и по един син триъгълник. Те двамата, вживени в сериала си, нямаше да забележат такъв малък детайл, а пък Горски все пак изразяваше мнение. Черни, бели квадратчета; черни, бели квадратчета; синьо триъгълниче. По едно време нещо като сянка на копие премина през целия купол на залата и след няколко обиколки се спря точно на квадратчетата на Горски. И почна да му ги пука. Горски беше сигурен, че това не са двамата влюбени, чиито образи вече се целуваха на екрана. Беше Морски.

Тогава Горски се съсредоточи върху това да създаде малко черно квадратче, което не се пука, ами то пука копия. Копието се спуска. Но после дойде голяма черна риба, която глътна квадратчето. Квадратчето вътре в нея обаче стана зелен кръг, който поникна, порасна в дърво и разпори рибата; само че тогава от небето падна огромна ютия, която сплеска дървото и чак в тоя момент двамата от съседния сюжет – които продължаваха да се целуват – осъзнаха, че целият им пейзаж е оплескан и са почти затиснати от огромна черна ретро ютия, от тези дето работят с въглища, без да имат най-малка идея защо тя е там. Опитаха се да я избутат, но тя явно беше по-мощно прожектираният образ и само се мръдваше леко, а после пак се връщаше към тях. Зад гърбовете им даже се изобрази стена, така че можеха съвсем лесно да бъдат премазани от напирания метален масив. Като не успяха да изобретят какво да правят, двамата си представиха телефон, набраха някакъв номер и тук на помощ се появи Горски под формата на Уди Кълвача, който изкълвава цялата ютия и им остави след себе си тяхната сладникава пейзажна картина, всъщност малко подобрена тук-там. Ютията явно имаше проблем да си се въобрази отново на същото място, но затова пък под формата на слон падна на главите на следващите по ред герои, където Горски пак се зае да оправя нещата. Така Горски, без да иска, се оказа в ролята да гони Морски и неговите измислени огромни черни образи, които поглъщаха „филмите“ на другите. Когато всичко свърши и в залата светнаха отново, Горски и Морски свалиха очилата и се обърнаха един към друг. Гледаха се. Очевидно изморени.

- Ти не можеш да спреш да спасяваш света, нали? – усмихна се Морски.

- А ти не можеш да спреш да го затриваш, нали? – усмихна се Горски.

Само те двамата наистина знаеха колко много значат тия думи.